

РЕШЕНИЕ

№ 20496

гр. София, 13.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в
публично заседание на 14.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **2503** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Образувано е по искова молба, предявена от Е. П. Ф. срещу Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество /КОНПИ/ като правоприемник на КПКОНПИ, с която са предявени искове по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за заплащане на: сумата от 5000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, причинени със заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ, която е оттеглена късно, след завеждане на дело за отмяната ѝ; сумата от 580 лв. обезщетение за имуществени вреди за заплащане на адвокатски хонорари и държавни такси по водените дела; 1441,31 лв. мораторна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за времето от 19.08.2021 г. - датата на отмяна на увреждащата заповед, до датата на предявяване на исковата молба; сумата от 85,66 лв. мораторна лихва върху обезщетението за имуществени вреди от 14.10.2022 г. - датата на заплащане на адвокатския хонорар, до датата на предявяване на исковата молба и законната лихва върху претендираните суми от датата на завеждане на исковата молба до окончателното им заплащане, както и направените разноски по делото.

Производството е образувано след отделяне от адм. дело № 2312/2024 г. с Определение № 2492 от 07.03.2024 г.

В исковата молба се поддържа, че ищцата заемала публична длъжност по чл. 6, т. 30 от ЗПКОНПИ и като такава имала задължението в едномесечен срок от заемането ѝ да подаде декларация за имущество и интереси пред КПКОНПИ, което не е изпълнила. Вместо това подала декларацията пред МВР, което впоследствие препратило декларациите към КПКОНПИ. Последната образувала административно - наказателно производство, което завършило с

постановяване на наказателно постановление № НП - 132/10.11.2021 г. издадено от председателя на КПКОНПИ като е констатирано извършването на нарушение по чл. 38, ал.1, т.2 във вр. с чл. 35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ и е наложена глоба, като наказателното постановление е отменено с влязло в сила решение по нахд № 5593/2023 г. на Х кас. състав на АССГ. Посочва, че със Заповед № РД-10-7/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ и Заповед № ДС- 105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ е прекратено служебното ѝ правоотношение като началник на отдел „Човешки ресурси“ в КПКОНПИ. Заповед № РД-10-7 от 08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ е отменена с влязло в сила решение № 9086/06.08.2021 г. по адм. д. №1811/2021 г. на ВАС. В съдебното производство по обжалване на Заповед № ДС- 105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ е представена заповед № ДС-110/19.08.2021 г. на председателя на КПКОНПИ, с която се оттегля заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на Комисията за прекратяване на служебното правоотношение по ЗДСл, като жалбата срещу обжалвана заповед е оставена без разглеждане и производството е прекратено. Излага, че действия на административния орган целели да предизвикат объркване у нея и у съда, пред който била принудена да обжалвам тези актове. С всички описани действия КОНПИ (бивша КПКОНПИ) - по издаване на № НП-132/10.11.2021 г. и по издаване на заповед № ДС-110/19.08.2021 г., с която се оттегляла заповед № ДС-105/08.04.2020 г., е причинила вреди, като тези вреди подлежат на обезщетяване по реда на ЗОДОВ - чл. 1, ал. 1 и ал. 2 ЗОДОВ. Претендират се и разноски. В съдебно заседание ищцата се явява лично и поддържа исковата молба. Депозира писмени бележки.

Ответникът КОНПИ /като правоприемник на КПКОНПИ/ в писмен отговор от 07.08.2024 г. /л. 63/ чрез юрк. И. оспорва изцяло предявените искове. Счита, че исковете са недопустими доколкото не е налице незаконосъобразен административен акт, не е доказана причинна връзка между Заповед № ДС – 110/19.08.2021 г. на председателя на КПКОНПИ и настъпването на твърдените вреди и не е налице вредоносен резултат. Акцентира, че Заповед № ДС – 110/19.08.2021 г. на председателя на КПКОНПИ, от която се претендират вреди, не е отменена. Излага твърдения, че предявените искове са необосновани и недоказани, не отговарят на принципа за справедливост по чл. 52 от ЗЗД. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение, претендирано от ищцата. Съображенията за неоснователност на иска са обобщени в депозираните писмени бележки.

В ОСЗ ответникът се представлява от юрк. И., която оспорва исковата претенция като неоснователна и недоказана. Моли искът да бъде отхвърлен.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на исковата молба поради липса на причинно – следствена връзка.

Административен съд София град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят, а и от доказателствата по делото се установява, че към 08.04.2020 г. - датата на издаване на заповед № ДС-105 на председателя на КПКОНПИ ищцата е заемала длъжността „началник на отдел“ в отдел „Човешки ресурси“ към дирекция „Административно-правно и информационно обслужване“ при КПКОНПИ по служебно правоотношение.

Със заповед № РД-10-7/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ за нарушение на разпоредбите на чл. 89, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 5 от ЗДСл на ищцата Е. П. Ф. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ по чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Заповедта е връчена на 08.04.2020 г.

На същата дата е издадена заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ, с която

на основание чл. 108, ал. 1 и чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, във вр. с чл. 14, ал.1, т.8 от ЗПКОНПИ и на осн. заповед № РД-10-7/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ е прекратено едностранно без предизвестие служебното правоотношение на Е. Ф., считано от датата на връчване на заповед № РД-10-7/08.04.2020 г., определено е обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и на осн. чл. 108, ал.2 ЗДСл е отнет придобитият ранг на държавна служба.

Заповед № РД-10-7 от 08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ е отменена с решение № 7155/09.12.2020 г. по адм. д. № 3553/2020 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 9086 от 06.08.2021 г. по адм. д. №1811/2021 г. на ВАС.

Заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ е обжалвана по съдебен ред, за което е образувано адм. д. № 4837/2020 г. на 12 състав на АССГ, по което с решение № 6642 от 12.11.2021 г. съставът на АССГ е отменил оспорената заповед. Решението на АССГ е обжалвано пред ВАС.

Междувременно е издадена Заповед № ДС – 110/19.09.2021 г., с която председателят на КПКОНПИ е отменил своя заповед № ДС-105/08.04.2020 г.. С Решение № 5829 от 14.06.2022 г. по адм. дело № 2158 / 2022 г. на ВАС съдът е обезсилил решение № 6642 от 12.11.2021 г., постановено по адм. д. № 4837/2020 г. по описа на Административен съд София град и е оставил без разглеждане жалбата на Е. Ф. - К. против заповед № ДС -105/08.04.2020г. издадена от председателя на КПКОНПИ.

Заповед № ДС-110/19.08.2021 г. на председателя на Комисията е обжалвана, за което е образувано адм. дело № 6171/2022 г. на АССГ, по което е постановено Определение № 45 от 03.01.2023 г., с което съставът на съда е оставил без разглеждане жалба от Е. П. Ф. поради липса на правен интерес. С Определение № 3414 от 03.04.2023 г. по адм. дело № 2862 / 2023 г. на ВАС е оставено в сила първоинстанционното определение.

В ОСЗ от 14.05.2025 г. /л. 100/ показания е дала свидетелката В. П., близка на ищцата. Същата е заявила, че при среща с Е. Ф. през есента на 2021 г., ищцата е била уморена, със сенки под очите, видимо притеснена. Тя споделила на свидетелката притеснения, че на заседание на поредното дело за отмяна на издадените няколко на брой заповеди за уволнение, от Комисията са представили заповед, с която административният орган е оттегля акта си за прекратяване на служебното правоотношение. Тази заповед била издадена с дата след заповедта за възстановяването на работа на ищцата и това я карало да се чувства в безизходица и безпомощна да пребори административния произвол. Посочва, че ищцата споделила, че заповедта за оттегляне е издадена много след датата, на която е посочено, че е издадена. Това притеснило ищцата, отразило се на съня ѝ, на работата.

По делото е представен е договор № 848179 за правна защита и съдействие /л. 44/ между ищцата Е. Ф. и адв. С. Х. за оказване на правна защита и съдействие по адм. дело № 6171/2022 г. на АССГ за сумата от 500 лева, платена в брой.

Предвид така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове. Според ал.2 исковете по ал.1 се разглеждат по реда, установен в АПК - Глава единадесета. Според чл.8, ал.3 ЗОДОВ, когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага.

В случая са предявени искове за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди от

заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ. Така заявената от ищцата претенция за заплащане на адвокатски хонорар и държавни такси по водените дела за сумата от 580 лева не представлява имуществени вреди по смисъла на ЗОДОВ и не подлежи на обезщетяване по предвидения в него ред във вр. с чл. 203 и сл. АПК. Отговорността за заплащане на разноски произтича от изхода на съдебното производство, в което са направени. Искането за присъждането им подлежи на разглеждане само в това производство и по друг процесуален ред. Направените съдебни разноски не може да се претендират по исков ред, доколкото те не представляват обект на самостоятелно гражданско правоотношение, а се възлагат на загубилата делото страна в рамките на същото производство. В този смисъл - Определение № 5598 от 09.06.2022г. по адм. д. № 2040/2022г., III отд. на ВАС, Определение № 5895 от 17.05.2021г. по адм. д. № 2131/2021г., III отд. на ВАС и др. Допълнително съображение в тази посока е и разпоредбата на чл.8, ал.3 ЗОДОВ, която предписва, че когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, редът по ЗОДОВ не намира приложение.

Предвид това искът за имуществени вреди, както и акцесорните искове за лихви върху разноските са недопустими и на основание чл.130 ГПК, във вр. с чл. 144 и чл. 204, ал.5 АПК исковата молба следва да бъде върната в частта за присъждане на обезщетение за имуществени вреди за заплащане на адвокатски хонорари и държавни такси по водените дела за сумата от 580 лева, както и за сумата от 85,66 лв. мораторна лихва върху обезщетението за имуществени вреди от 14.10.2022 г. - датата на заплащане на адвокатския хонорар, до датата на предявяване на исковата молба и законната лихва върху претендираните суми от датата на завеждане на исковата молба до окончателното им заплащане.

Правилата за допустимост на иска по чл.1, ал.1 ЗОДОВ са регламентирани в чл.204 АПК като според ал.1 иск може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред. Според ал. 2 искът може да се предяви и заедно с оспорването на административния акт до приключване на първото заседание по делото.

В случая обаче вредите не се претендират от административен акт, за да е приложимо изискването по ал.1, на основата на която разпоредба са формулирани част от възраженията за недопустимост на ответника, изложени в отговора на исковата молба. Вредите се претендират от оттеглен административен акт. Противно на изложените от ответника съображения за недопустимост на производството, по аргумент от чл. 204, ал. 3 от АПК, когато вредите са причинени от нищожен или оттеглен административен акт, незаконосъобразността на акта се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Следователно предварителното установяване с влязъл в сила съдебен акт на наличието на незаконосъобразно действие не е предпоставка за допустимост на иска. Прекратяването на спора по законосъобразността на оттеглената заповед не осуетява упражняването на правото на засегнатото от акта лице да претендира обезщетение за претърпените от акта вреди. В случая е налице изключението, визирано в разпоредбата по чл. 204, ал. 3 от АПК, съгласно която когато вредите са от оттеглен административен акт, незаконосъобразността на акта се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. С оглед посочената разпоредба това е въпрос по същество, а не по преценка допустимостта на иска. – в този см. виж определение № 3184 от 13.03.2018 г. по адм. д. № 2814/2018 г., VIII отд. на ВАС, определение № 10493 от 29.07.2014 г. по адм. д. № 4237/2014 г., II отд. на ВАС, определение № 10103 от 01.10.2015 г. по адм. д. № 9384/2015 г., 5 чл. с-в на ВАС, определение № 11832 от 20.12.2022 г. по адм. д. № 11306/2022 г., III ОТД. на ВАС и др. Както се посочва в определение № 3184 от 13.03.2018 г. по адм. д. № 2814/2018 г., VIII отд. на ВАС, прекратяването на спора по законосъобразността на оттеглената заповед не осуетява упражняването на правото на засегнатото от акта лице да претендира обезщетение за

претърпените от акта вреди. В случая е налице изключението, визирано в разпоредбата по чл. 204, ал. 3 от АПК, съгласно която когато вредите са от оттеглен административен акт, незаконосъобразността на акта се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Неоснователно се явява възражението на ответника за недопустимост на исковете предвид липсата на влязло в сила съдебно решение за отмяна на процесната заповед.

В този смисъл главният иск за неимуществени вреди е допустим като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие се твърди, че са причинени вредите.

Разгледан по същество, главният иск за неимуществени вреди е неоснователен.

Фактическият състав на предявения главен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай, с оглед фактическите твърдения на ищцата, включва в кумулативна даденост: 1. наличие на акт на държавен орган и неговата незаконосъобразност; 2. наличие на причинена вреда и нейния размер; 3. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно чл. 4 ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността не се презюмира от закона и затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите предпоставки на нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да е елемент от фактическия състав не може да се реализира безвиновната отговорност на държавата.

Съдът приема, че първата предпоставка за изпълнение на фактическия състав по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ във вр. с чл. 204, ал. 3 от АПК е изпълнена. В случая липсата на влязло в сила решение за отмяна на административния акт не е отрицателна процесуална предпоставка, а проверката за основателност на иска предполага проверка на законосъобразността на посочената от ищцата заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ, отменена (оттеглена) със заповед № ДС – 110/19.09.2021 г. на председателя на КПКОНПИ. В този смисъл е и трайната практика на Върховния административен съд като Решение № 13087 от 28.12.2023 г. по адм. д. № 7203/2023 г., III отд. на ВАС, Решение № 9400 от 13.09.2021 г. по адм. д. № 3122/2021 г., III отд. на ВАС, Решение № 13319 от 09.12.2024 г. по адм. д. № 7548/2024 г., III отд. на ВАС и др. Заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ, е издадена от компетентен орган, предвид правомощията му по чл. 14, ал.1, т.3 от ЗПКОМПИ, като служебното правоотношение е прекратено от органа по назначаването съгласно изискванията на чл. 108, ал.1 от ЗДСл за писмена форма, съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Относно мотивите за издаване на заповедта е направено препращане към Заповед № РД 10-7/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ. Оспорваният акт е издаден на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, съгласно който органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител бъде уволнен. Юридическият факт, който поражда правомощието на административния орган да прекрати служебното правоотношение, е наложено

дисциплинарно наказание „уволнение“. Т. наказание е наложено на ищцата именно със Заповед № РД 10-7/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ, посочена в заповедта за прекратяване на служебното правоотношение като причина за издаването ѝ. Заповед № РД 10-7/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ е отменена като незаконосъобразна с решение № 7155/09.12.2020 г. по адм. д. № 3553/2020 г. на АССГ, потвърдено с решение № 9086 от 06.08.2021 г. по адм. д. №1811/2021 г. на ВАС. С отмяна на дисциплинарното наказание „уволнение“ е отпаднало основанието за издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на Е. Ф., от което следва че заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ също е незаконосъобразна.

По отношение на настъпилите вреди в исковата молба се посочва единствено, че ищцата е претърпяла неимуществени вреди заради късното оттегляне на заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ. От показанията на свидетелката В. П., близка на ищцата, които съдът кредитира като непротиворечиви, последователни и достоверни, се констатира, че при среща със свидетелката есента на 2021 г. Е. Ф. е била уморена, със сенки под очите, видимо притеснена, с усещане, че е в безизходица и безпомощна и се оплакала, че не спяла добре. Неимуществените вреди представляват настъпилото негативно засягане на нематериални блага и личната сфера на правните субекти /засягането на личността, достойнството, доброто име в обществото, неговия емоционален живот, физическите и морални страдания и др./, чието проявление може да се обективира и по посочените от ищцата гласни доказателствени средства. Във всеки един случай в производството по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е необходимо от страна на ищеца да се очертае и докаже настъпването на реално претърпени вреди, за да се констатира изпълнението на фактическия състав на нормата, както и да се определи паричния еквивалент на претърпените вреди. Негативните преживявания на ищцата, за които сочат свидетелските показания по делото, а именно притеснение, чувство на несигурност, са присъща последица на всяка заповед за прекратяване на правоотношение, но надвишават по интензитет и продължителност обичайните, предвид обстоятелството, че показанията на свидетелката П. касаят период от близо година и половина след издаването на заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ. В този смисъл съдът приема, че е изпълнена втората предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ – претърпени неимуществени вреди.

Субективното право на обезщетение възниква само ако претърпените загуби или пропуснати ползи са непосредствена последица от незаконосъобразния акт на административен орган. Причинна връзка между заповедта на КПКОНПИ и претърпените неимуществени вреди е налице, при условие че липсват обстоятелства, които прекъсват пряката, непосредствена, обичайна и закономерна връзка между настъпването на издаването на административния акт и твърдените

вреди. Съгласно чл. 4 ЗОДОВ, държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, които обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на административния орган и вредите. Един факт е причина за резултата, при условие че без осъществяването на този факт, резултатът не би настъпил нормално, типично, адекватно, а не по изключение или по случайност. В случая, твърдените вреди за ищцата, изразяващи се в притеснение и безизходица, са причинени не от самата Заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ за прекратяване на служебното ѝ правоотношение, а както самата ищца посочва в исковата молба от отмяната с голямо закъснение на заповедта за уволнение, което е довело до необходимостта от завеждане на множество дела. Следователно по причинно - следствената верига са налице опосредстващи факти, които изключват пряката причинна връзка между деянието и вредите. Именно до този извод непротиворечиво сочат и показанията на свидетелката В. П., които са единственото доказателствено средство за осъществяване на фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ. Притеснението, чувството на обърканост, смущение и безсилие са в резултат на издадената с голямо закъснение заповед за оттегляне за заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, доколкото според ищцата тази заповед е създавала правна несигурност относно служебното ѝ правоотношение.(„Беше убедена, че заповедта за оттегляне е антидатирана, че е издадена много след датата, на която е посочено, че е издадена. Едва ли не е изготвена специално за делото, в което е представена... **каза, че това я е притеснило**, отразява се на съня ѝ, на работата, ... отказа някакъв ангажимент защото ...не може да се съсредоточи върху работата си заради личните проблеми“.). Предвид констатацията за липса на третата кумулативна предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ – причинна връзка между административния акт и вредите, се оформя извод за неоснователност на предявения от ищцата иск за заплащане на сумата 5000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, причинени със заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ, която е оттеглена след завеждане на дело за отмяната ѝ.

Поради това неоснователен се явява и акцесорният иск за присъждане на мораторна и законната лихва върху сумата на претендираното обезщетение за неимуществени вреди.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответника направените в настоящото производство разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева, които съдът определи след като съобрази фактическата и правна сложност на делото, съответно вида и количеството на извършената дейност по чл.37 от ЗПП и на основание чл.25,

ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.
По изложените съображения, Административен съд София град, 24 състав

РЕШИ :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявените от Е. П. Ф. срещу Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество искове за сумата от 580 лв. обезщетение за имуществени вреди за заплащане на адвокатски хонорари и държавни такси по водените дела, както и за сумата от 85,66 лв. мораторна лихва върху обезщетението за имуществени вреди от 14.10.2022 г. - датата на заплащане на адвокатския хонорар, до датата на предявяване на исковата молба, ведно със законната лихва върху претендираните суми от датата на завеждане на исковата молба до окончателното им заплащане, и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. П. Ф. срещу Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество искове с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в общ размер на сумата от 5 000 лева, причинени със заповед № ДС-105/08.04.2020 г. на председателя на КПКОНПИ която е оттеглена късно, след завеждане на дело за отмяната ѝ, както и за сумата 1441,31 лева мораторна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за времето от 19.08.2021 г. - датата на отмяна на увреждащата заповед, до датата на предявяване на исковата молба, ведно със законната лихва върху претендираните суми от датата на завеждане на исковата молба до окончателното им заплащане.

ОСЪЖДА Е. П. Ф. да заплати на Комисия за отнемане на незаконно придобитото имущество сторените в настоящето производство разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението в частта му, имащо характер на определение, подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС в 7-дневен срок от съобщаването му, а в останалата част може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: